

holder man aabenbart ikke mere Aalborg tilstrækkelig underrettet, for den Dag „Nationaltidende“ havde givet Meddelelse om, hvorledes dette Forslag, som i Dag behandles, vilde se ud, fandtes der i „Aalborg Amtstidende“ følgende Bemærkning: „Efter hele den afvisende Stilling, Venstre og Venstres Regering har taget til Kravet om Importregulering, kan man sikkert gaa ud fra, at „Nationaltidende“s Forlydende er opdigtet à la Saxo Grammaticus“. Ærede Medlemmer, som følger „Nationaltidende“, ved, hvad der sigtes til, og at man ved denne Vending har ønsket at sige, at naar man nu vilde paadutte Regeringen, at den agtede at fremsætte et Forslag som dette, saa var det et saa urimeligt Paafund, at kun de største Taaber kunde fremsætte det.

Dette Forslag tror jeg imidlertid rettere karakteriseres paa anden Maade, nemlig som den endelige Fallit for Regeringens økonomiske Politik og som den afgørende Fordømmelse af, hvad Regeringen i to Aar har foretaget sig paa det økonomiske Livs Omraade. Hvad det vilde føre til, hvis man ikke foretog sig noget under en Naturkatastrofe, en økonomisk Naturkatastrofe, som det ærede Medlem Hr. Brorsen nu har faaet Øjnene op for, det er blevet sagt allerede i 1920. Den daværende Handelsminister C. Hage, som fremsatte et Forslag angaaende Vareindførsel, vendte sig mod den Opfattelse, at der for Tiden var Frikonkurrence i Verden, og saa sagde han: „Hvad hjælper det at sætte sin Lid til en Tilstand, som faktisk for Tiden ikke er til Stede, og som det ikke er muligt under de nuværende Forhold med eet Slag at retablere? At ville sige under disse Forhold, at Staten skal lægge Hænderne i Skødet, at Regeringsmagten ikke skal gribe ind, hvor Forholdene aabenbart er i Færd med at løbe forkert, det er, forekommer det mig, at skyde et Ansvar fra sig, som man bagefter i høj Grad vil kunne komme til at beklage, at man har skubbet fra sig“.

Det var et godt advarende Ord, der lød i 1920 overfor den Retning, vort økonomiske Liv tog. Den daværende Handelsminister, som stod ubetinget paa den gamle Liberalismes mest ubetingede Frihandelsgrund, sagde: Betingelsen for, at man kan hævde Anskuelse som de da skilrede, er, at disse Tilstande er til Stede i Verden, men det er de ikke, og hvis vi nu lader Hænderne ligge i Skødet, maa der komme et Øjeblik, hvor man i høj Grad vil beklage, at man har skubbet Ansvaret fra sig. Hvis man den Gang havde fulgt den daværende Handelsminister og

havde reguleret Vareindførselen ikke blot for den ene af disse Industrier, Skotøjsindustrien, hvis Vareindførsel i høj Grad har bidraget til Katastrofen for den og ogsaa for andre, men havde reguleret Indførselen af mange andre Varer, vilde det økonomiske Liv her i Danmark nu have hvilet paa et ganske andet Grundlag, idet det er Slutningen af 1919's og 1920's uhyre Indkøb til stadig højere Priser, som har bortspillet og bortødslet Landets Kapital under Venstres Erklæring om, at man ikke vilde gøre noget derimod. Den overordentlige Kommission havde forudsagt, hvad en saadan passiv Holdning vilde føre til, idet den sagde, at den vilde føre til „den største Arbejdsløshed og rent ud katastrofale Tilstande“ — det Ord, som den ærede Ordfører for Venstre nu tog i sin Mund. Men man skød det den Gang fra sig, og man gjorde det til et Valgprogram for den nuværende Regering, at man intet maatte gøre, at man intet maatte foretage sig, og da derefter hele Krigstidens Overskud var bortødet og bortspillet under Venstres Passivitet, og da en ny Tilstand ganske modsat den, man havde ventet, paa saa mange Omraader viste sig her i Landet som i den øvrige Verden, en Tilstand, hvor Uordenen i Verdens Pengeforhold fremkaldte ikke blot i et enkelt Land, men ogsaa i dets Nabolande, de største Forvirringer og Kriser, afviste Regeringen paa ny trods sagkyndige Raad, ja efter at have modtaget Raad fra en Kommission, den selv havde nedsat, ethvert Forsøg paa at standse Nedgangen, og senere har man afvist alle Forsøg paa for Alvor at gøre noget for at skaffe Arbejde her i Landet i Industrier, som ikke uden særlige Foranstaltninger kunde tilvejebringe dette Arbejde. Man har tilvejebragt Smaaaforslag, som man med en højtidelig næsten verdenshistorisk, oversøisk Betegnelse, for at de skulde gøre Indtryk af at have kolossale Dimensioner, samlede i 8 Punkter — 8 Punkter, om hvilke man ved, at de saa godt som intet har betydet. Men idet man saaledes begrænsede sig stærkere og stærkere til disse 8 Punkter og afviste alle andre Forslag — thi der har jo været mange forskellige Forslag fremme —, begrænsede man den direkte økonomiske Støtte til en eneste Industri, den bornholmske Stenindustri — begrænsede hertil Anvendelsen af et Princip, som fra forskellige Sider har været foreslaaet anvendt ogsaa paa andre Industrier, og som efter en Under søgelse af andre Industriers Forhold muligvis kunde være anvendt ogsaa paa andre.